

(1945 -)

NEVZAT MÜFTÜOĞLU

1945 Emirdağ doğumlu Nevzat Müftüoğlu doğuştan Nur Talebesi... Yürümeye başladıktan sonra, iki yaşından itibaren "Bediüzzaman Dede" diye Hz. Üstad'ın arabasının peşinde koşanlardan... Nevzat Bey, Bediüzzaman'ın "Buranın Korkak Müftüsü" dediği Abdülkadir Bilge'nin torunu aynı zamanda. Babası Necati Müftüoğlu ise, Hz. Üstad'ın Emirdağ'ında bulunduğu sırada Emirdağ Adliyesinin başkâtibi; bazen de savcı vekili... Ablasının Bey'i Eniştesi Hasan Hüseyin Ateş ise, Hz. Üstad'ın evinin bitişiğindeki dükkânın sahibinin oğludur. Hepsinin de Bediüzzaman Hazretleriyle Emirdağ hayatı sırasında önemli hatıraları var. Nevzat ağabey adı geçenler hakkında bolca bilgi, kendilerine aid ses kayıtları, fotoğraflar ve dokümanlar verdi bize.

Nevzat Müftüoğlu şimdi Afyon'da ikamet ediyor. Kendisi bizi 25 Temmuz 2010 tarihinde Afyon'da, oğlu Ahmet bey'in evinde kabul etti. Afyon Risale-i Nur hizmetlerinin dinamosu Said Sulak ile beraber gittik ziyaretine. Vardığımızda gördük ki, Nevzat ağabey dersini çok iyi çalışmış. Çünkü önceden randevu almıştık, bizi bekliyordu. Risaleler masasında... Kendisi, dedesi, babası ve eniştesiyle ilgili kısımlar işaretlenmiş olarak açık olarak bekliyordu. Bize önce kitaplardan okudu ve bahsi geçen olay ve isimlerle ilgili hatıralar anlattı. Çok güzel hazırlanmıştı. Sonra bize babası ve eniştesinden kaydedilmiş ses kasetlerini verdi. Onlarda da çok ilginç hatıralar bulduk. Dedesi, babası, eniştesi ile ilgili hatıralar bu kitapta kendi isimlerinin başlığı altında ayrı olarak neşredilmiştir.

Nevzat Müftüoğlu'na yardımları için çok teşekkür ediyorum. Hatıralar yazılıp düzenlendikten sonra kendisine tashih ettirilmiştir.

Nevzat Müftüoğlu Anlatıyor:

Adım Nevzat Müftüoğlu, 1945 Emirdağ doğumluyum. 1968 Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi mezunuyum. Öğretmenlik dâhil muhtelif memuriyetlerde bulundum. Şimdi emekli olarak Afyon'da oturuyorum. Biz esas itibariyle baba tarafından Türkmen'iz... Yedi kardeşiz...

Bediüzzaman Hazretlerinin Emirdağ Lâhikasında "Buranın korkak müftüsü..." dediği zat benim dedem Abdülkadir Bilge'dir. Soyadımız babam Necati Müftüoğlu tarafından sonradan 'Müftüoğlu' şeklinde değiştirilmiştir.

ONBEŞ YAŞIMA KADAR ÜSTAD'IN ALLERİNİ DEFALARCA ÖPTÜM

Üstad'ımız ilk defa 1944'de Emirdağ'ına geldi, ben de 1945 Emirdağ doğumluyum... Hani sanatkârlara soruyorlar ya, sanata ne zaman başladın diye, ben de Üstad'ı çocuk yaşından hatta doğuşumdan beri tanıyorum desem mübalağa olmaz. Üstad, her ne kadar fasılalı olarak Emirdağ'ına gelip gitse de, onun Emirdağ hayatı benim çocukluk devrele örtüşür. Emirdağ'da 15 yaşına kadar Üstad'la bilfiil mübarek simalarını görerek ve defalarca mübarek ellerini öperek tanışıklığım var. Bunları anlatacağım... Üstad biliyorsunuz benim hemşerimdir. Emirdağ nüfusuna kayıtlı olduğu için...

Benim lise dönemlerimde Risale-i Nur kitaplarını bulmak çok zordu. Ben şöyle elde ettim kitapları: Burada, Afyon hapishanesinde (1948) yatan abilerden taharri neticesinde el konulan eserleri dindar olan gardiyanlar evlerine götürüyorlar... Ben 1962-63'de Afyon lisesinde ikinci sınıfta okurken o gardiyanlardan birinin çocuğuna kendi evlerinde, matematik dersi veriyordum. Bir gün kitaplıkta Risale-i Nur eserlerini gördüm ve onları aldım. Böylece risaleleri lise çağımda okumaya başladım. Sonra Üniversite hayatımız başladı, Ankara'da ağabeylerle dersanelerde kaldım... İçcebeci'deki dersane-i nûriyede Dr. Macid Türkmenoğlu ile beraber kalmıştık.

"HOCA DEDE GELİYOR! HOCA DEDE GELİYOR!"

"Bir mikdardır hiç görmediğim bir tarzda pek şiddetli bir alâka ile, çoktan görmedikleri peder, vâlidelerine hararetli bir iştihak ile ellerine sarılmaları gibi, iki yaşından on yaşına kadar masum çocuklar, faytonla gezdiğim vakit beni görünce, aynen öyle uzaktan koşup benim ellerime sarıldıklarının ne hikmeti var diye hayret ediyordum..." Emirdağ L. 252)

İki yaş olayı benimle ilgili olan kısım. Onun için burayı okudum. Bilfiil şahid olduğum olay bu nokta işte. Şöyle anlatayım:

Hız. Üstad'ın "Korkak Müftü" dediği dedem dört evliydi. Dört hanım demek epey bir insan yani... Dolayısıyla nüfus artınca, Yeni Caminin kıblesinde bulunan bir dönümlük yere üç tane ev yapıyor babam. O ev ile askerlik şubesi -ki tarihi binadır- arasında büyükçe bir boşluk alan vardır. Bizim evimiz ile askerlik şubesi arasında büyükçe bir alan vardı. O alan bizim köylerimizle top oynama sahamızdı. O caminin önünde bir çeşme vardı. O çeşmeden üç yüz metre öteden inkılâp okuluna doğru bakıldığında Üstad'ımızın faytonuyla gelişini görüyorduk biz. Üstad'ımızın köylere geziye gittiği yol, Suvermez Yoluydu, köylere buradan geçiliyordu. Köylere mutlaka o yoldan gidilecek yani. "Beş seneden beri teneffüs için Emirdağ'ın etrafında faytonla gezdiğim zaman..." diyor ya Üstad, işte o köyleri kastediyor.

Biz bu alanda oynarken, Üstad'ın faytonunu ilk gören çocuk "Hoca Dede geliyor! Hoca Dede geliyor!" diye bağırdı mı, tamam... Her şey durur... Düşünebiliyor musun o anda her şeyimizle oyundayız... 15-20 kadar çocuk oluyorduk biz. İki mahallenin, Kaçarlı Mahallesi ile Yeni Mahalle çocuklarının kavgalı maçlarıydı bunlar. Ama Hoca Dede geliyor deyince, tamam, oyun bitiyor, her şey duruyor. Sonra haydi koştur bakalım Hoca Dede'yi karşılamaya. O yollar taşlı, dikenli, stabilize de değil, inişli çıkışlı koca koca taşlar var. Ayaklarımız da çıplak. Ayaklarımız o taşlara vurup kanasa bile hedef Hoca Dede. Hemen gidip faytonuna binip elini öpersen öpebiliyorsun. Üstad, çocuklar faytonun etrafını sarınca muhakkak faytonu durduruyordu. Bakın aynı sayfada şöyle diyor Üstad: "Hattâ hiç beni görmeyen, bilmeyen bir ve iki, üç yaşında çocuklar yalın ayak dikenler içinde koşa koşa faytona yetişiyorlar. Büyük adamlar gibi temenna edip elinizi öpelim derlerdi." (Emirdağ L. 102)

Ben de çok kere Üstad'ın faytonuna binip hemen elini öperdim. Zarif incecik parmakları vardı. Öptükten sonra yüzüme bakıyordu... Düşünebiliyor musun ben bir müftü torunuyum. Dedem sadece bayramdan bayrama elini öptürür ve emekli maaşı aldığı zaman 75 kuruş verirdi. Ne kucağına alır, ne de severdi. Onun için soğuk dururduk, çekinirdik yani. Hepimiz öyleydik ailece. Resmi, ciddi, gülmüyor hiç. Dedemin yüzünün güldüğünü bilmem ben. Üstad'ımız da gülmüyordu, ben Üstad'ın güldüğünü hiç görmedim. Fakat Üstad yüzümüze bakar kıvrır kıvrır sarı saçlarını okşar, mübarek ellerini başımızda, yanaklarımızda gezdirir, bazan para da verirdi.

O zaman, faytonunda iken zaman duruyordu sanki. Bir çekicilik ve derinlik vardı Üstad'ın pırıl pırıl yeşil gözlerinde. Öyle olmasa niye koşturalım yani. Ayağım kanıyor ama bir çekicilik, bir mutluluk var... Çoğu zaman Üstad gittikten sonra o ayağındaki kanamanın farkına varıyorsun. Evde annem dayak atıyor, çamaşır tokacıyla dövüyor, ertesi gün bidaha koşuyorum. 1-3 yaşlarımda ise Suzan Ablamın kucağında faytona çıkarak Üstad'ımızın bakış ve okşamalarına muhatap olmuşumdur. Devamlı böyle olan hadiselerdi bunlar. İki yaşından itibaren 15 yaşlarına kadar hep böyle...

Bir de Tarihçe-i Hayattan okuyayım: “Emirdağ’ında, bindiği faytonun geçtiğini görüp tâ uzaklardan dikenlere basarak "Bediüzzaman dede.. Bediüzzaman dede!" diye Emirdağ köylerinin yollarında koşuşan mâsum çocuklar münasebetiyle...” (T. Hayat 160)

ÜSTAD’I EVİNDE DE SELAMLARDIK

Üstadımızın çarşı içindeki evi hafif cumbalıydı, yani küçük balkon gibi çıkıntılı. Oradan hem hükümet konağı, hem de Bolvadin Caddesi gözüküyordu. Çıkıntılı olduğu için, orada ışıktan istifade maksadıyla pencereye yaslanıp okurdu Üstad. Biz bazen ta Yeni Mahalleden gelip Üstad’ı orada görürdük. “Hoca Dede” diye el sallardım. Bunu yapmak da cesaret işi, müftü torunuyum, memur çocuğuyum. Benim köyükle oraya gitmemem lazımdı. Babam da karşıda hükümet konağında, Üstad’ın evini her zaman görüyor. Onun için bir taraftan “Hoca Dede” dedikçe, karşıdaki hükümet binasında Adliye Başkâtibi olan babam bakıyor mu diye hükümet konağına da bakardım. Üstad hemen gözlüğünü çıkarıp el sallardı çocuklara. Ne muhteşem bir hadise... Şu alçak gönüllüğe bakın... Üçer beşer gruplar halinde giderdik evine. Bir de çocuklar mahalleye dönerken, ben üç defa el salladım, ben beş defa diye bunun yarışı da vardı aramızda.

Üstad’ın mahiyetini, Mücedditliğini, mehdiliğini, âlimliğini biz ne bilelim, çocuğuz daha. Ama bildiğimiz bir şey var; bir cazibe ve bir hissi kabl-el vuku var. İşte bu şekilde samimi olarak koşturan çocukların emin olun yüzde doksanı nur talebesidir şimdi. Üstad bu masumların ileride nur talebesi olacaklarına da işaret ediyor. Yerinden okuyalım: “Biz de bir hiss-i kabl-el vuku' ile hissediyoruz ki, ileride bu küçük masum mahlûklarda büyük Nurcular çıkacak. Ve ileride Nur'un has şakirdleri olacak ki, bu vaziyeti gösteriyorlar.” (Emirdağ L. 102)

ÇOCUKLARDAN HEP BİR AĞIZDAN HOCA DEDE’YE DUA

Emirdağ Lâhikasında: “Hem masumiyetleri, hem ileride tam Nurcu olmalarına binaen, dualarını kendi hakkımda makbul olacak diye onlara derdim: ‘Madem siz benim evlâd-ı maneviyem oldunuz. Ben de size dua ediyorum. Siz de günahınız olmadığı için, duanız benim hakkımda inşâallah makbuldür. Siz de bana dua ediniz. Çünkü ziyade hastayım.’ derdim.” (Emirdağ L. 102) şeklinde Üstad’ın çocuklardan dua talebiyle ilgili bir cümle geçiyor. Bununla ilgili bir hatıram var, şöyle anlatayım:

Bir seferinde Üstadımız böyle faytonla gelirken Emirdağ’da Haremi Tepesinin orda babam ve arkadaşlarıyla karşılaştık. Üstad faytonunu durdurdu, biz etrafını çevirdik. Faytonuna bindik elini öptük, ama Üstad’ın eski neşesi yok. Başımızı, yanaklarımızı okşama yok... Babam Üstad’a “Selamün Aleyküm Efendi Hazretleri” diye selam verdi. Üstad da anlayamadığımız bir kısık bir sesle ve el işaretiyle selamını aldı.

Babam Üstad’a “Efendi Hazretleri”, Üstad da babama “Gardaşım oğlu” diye hitap ederdi.

Üstad Babamı el işareti ile yanına çağırarak halsiz bir tavır ve kısık sesle bir şeyler söyledi. Babam da bizlere; “Yavrularım, paşalarım, Hoca dedeniz; ‘ben çok hastayım çocuklar bana dua etsinler, iyi olayım diyor’ o da size dua ediyor” dedi. Bunun üzerine çocuklarla birlikte “Allah’ım Hoca Dedemi iyi et, Allah’ım Hoca Dedemi iyi et” diye hep bir ağızdan dua ettik.

Orada babam Üstad’a, Üstad da babama bir şey söyledi. Biz daha o sırada çocuğuz. Epey sonra bunu anlattı babam bana. Konuşmalar şöyle: Babam Üstad’a “Efendi Hazretleri siz Allah’ın mübarek bir kulusunuz, niye çocuklardan dua istiyorsunuz, siz Allah’tan kendiniz yardım istesenez daha tesirli olmaz mı?” diyor. Üstad da “Bu çocuklar masumdur, Cenab-ı Allah bunların duasını kabul eder” diye cevap veriyor babama. Şu tevazua bakın... Emsali var mı böyle bir şeyin...

TAYYARELER ÜSTAD’I TAKİP EDİYORDU

“Afyon Valisi ve Emniyet Müdürü ve iki defa Afyon Müddeiummîsi benim için buraya gelmesi ve iki günde, her bir günde beş tayyare benim gezdiğim yerlerde beni nezaret altına alması...” (Emirdağ II L. 30)

Emirdağ Lâhikasından size okuduğum bu olaya ben şahidim. Hoca Dede'yi çoğunlukla faytonla, bazen atla, merkeple geçiriyoruz ya. Apışın Tepeciğini aştığımız zaman köylere giden yolda bazen bu tayyareler döner dururlardı. Ama Emirdağ'ın içerisine incecik reklam sabunları da atıyorlardı bu uçaklardan. O anda Üstad hazretleri Emirdağ'ın dışında köy yollarında oluyor. Sabun atma bahanesiyle Üstad'ı tarassud ediyorlar böylece. Bu birçok defalar olmuştur. Eskişehir'den kalkıp Üstad'ın gittiği yerleri tarassud ediyorlardı bu uçaklar.

DR. TAHİR BARÇIN'IN ZOR İMTİHANI

Dr. Tahir Barçın Emirdağ Hükümet Tabibi... İskân Müdürlüğünü de yapmıştı. O bana çok iğne vurmıştır. Oranın tek doktoruydu. Babam Necati Müftüoğlu onun için, yirmi dört saatin az geldiğini söylerdi bize. O kadar çok para kazanıyordu. Üstad'la tanışınca o da nur talebesi oldu.

Adliyede zabıt kâtibi olan babam şöyle anlatmıştı: "Bir gün hükümet binasının penceresinden bir baktım iki tane süngülü askerin ortasında elleri kelepçeli Dr. Tahir Barçın..."

Annem ve ablamın ifadesiyle Tahir abinin hanımı çok güzel bir kadıymış. Zengin bir ailenin kızı, hem de tıp tahsili yaptırılmış, ama doktor değil. Tahir abi, Üstad'la tanışıp da nur talebesi olunca hanımı: "Bak sen değiştin, ben burada kaymakam, hâkim hanımlarıyla oturup kalkıyorum, bunu istemiyorum..." diyor. Sonra demiş ki: "Ya nurculuğu seçersen, ya da beni."

Hadi buyrun bakalım, imtihana bak şimdi. Bir tarafta çok güzel bir hanım ve servet, diğer tarafta Hz. Üstad ve hizmet. Tahir ağabey hanımının bu teklifi karşısında tereddütsüz "ben hizmeti seçiyorum" diyor ve hanımı boşanıp gidiyor...

Benim ağabeyim Abdullah İhsan Müftüoğlu İzmir'de.